

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR *BALCIA INSURANCE SE* GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-03-09 Nr. 429-68
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjos ir *Balcia Insurance SE*, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2025 m. rugsėjo 5 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu susidūrė pareiškėjai priklausantis X. X. (toliau – automobilio *Porsche* vairuotojas) vairuojamas automobilis *Porsche Panamera* (valst. Nr. (duomenys neskelbiami)) ir X. X. (toliau – automobilio *Toyota* vairuotojas) vairuojamas automobilis *Toyota Corolla Verso* (valst. Nr. (duomenys neskelbiami)) (toliau – Įvykis). Įvykiu metu buvo apgadinti abu automobiliai. Įvykio dalyviai užpildė eismo įvykio deklaraciją, joje atsakomybę už Įvykiu metu padarytą žalą savo parašu deklaracijos 14 laukelio „Mano pastabos“ dalyje „Patvirtinu, jog esu atsakingas (-a) už eismo įvykį“ patvirtino automobilio *Toyota* vairuotojas.

Pareiškėja kreipėsi į Įvykio kaltininko civilinę atsakomybę pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį apdraudusį draudiką dėl draudimo išmokos, atlyginančios per Įvykį padarytą žalą, mokėjimo.

2025 m. lapkričio 13 d. draudikas informavo pareiškėją priėmęs sprendimą draudimo išmokos nemokėti. Draudikas paaiškino, kad Įvykio dalyvių nurodytos transporto priemonių susidūrimo aplinkybės kėlė abejonių, todėl draudikas kreipėsi į nepriklausomą ekspertą, kad būtų atliktas objektyvus Įvykio aplinkybių ir automobilių sugadinimų vertinimas. Draudikas nurodė, kad, įvertinęs visą surinktą su Įvykiu susijusią informaciją ir nepriklausomo eksperto išvadą, nustatė neturįs pagrindo mokėti draudimo išmokos už automobilio *Porsche Panamera* apgadinius, nes atliekant tyrimą buvo nustatyta, kad automobiliai iš tikrųjų susidūrė ne Įvykio dalyvių nurodytomis aplinkybėmis. Kartu su pranešimu draudikas pateikė pareiškėjai 2025 m. lapkričio 7 d. Eksperto išvadą Nr. (duomenys neskelbiami) (toliau – Išvada).

Išvadoje, įvertinus vykdant žalos administravimą surinktus duomenis apie Įvykį (vairuotojų pateiktus paaiškinimus, nuotraukas iš Įvykio vietos, padarytas iš karto po Įvykio, taip pat nuotraukas, padarytas vėliau, automobilių padėties po Įvykio brėžinius ir kt.), konstatuota, kad Įvykis įvyko kitokiomis aplinkybėmis, nei nurodė vairuotojai. Nors vairuotojai nurodė, kad Įvykis įvyko, automobilio *Porsche* vairuotojui važiuojant 40–50 km/h greičiu ir prieš Įvykį stabdant, Išvadoje nustatyta, kad Įvykiu metu *Toyota* automobilis atsitrenkė į stovėjusį arba nedideliu (iki 5 km/h) greičiu judėjusį *Porsche* automobilį. Nors vairuotojai buvo nurodę, kad jų transporto priemonės prieš pat Įvykį jokių sugadinimų neturėjo, Išvadoje pažymėta, kad automobilių sugadinimai tarpusavyje nėra suderinami, nes abu šie automobiliai prieš pat Įvykį jau turėjo esminių sugadinimų.

Pareiškėja, nesutikdama su sprendimu, draudikui pateiktoje pretenzijoje ir kreipimesi į Lietuvos banką kėlė reikalavimą įpareigoti draudiką mokėti pareiškėjai draudimo išmoką, atlyginančią dėl Įvykio patirtą žalą. Pareiškėjos teigimu, draudikas netinkamai vertino Įvykio aplinkybes, neatsižvelgė į tai, kad, pasirašydamas eismo įvykio deklaraciją, kaltę dėl Įvykio prisiėmė automobilio *Toyota* vairuotojas. Pasak pareiškėjos, draudikas nepagrįstai vadovavosi Išvada, kuri paremta tik prielaidomis, nes Išvadą parengęs ekspertas gyvai Įvykyje nedalyvavo. Pareiškėja nurodė, kad automobilio *Toyota* vairuotojas, išvažiuodamas iš šalutinio kelio, privalėjo praleisti pagrindiniu keliu važiuosį automobilio *Porsche* vairuotoją, o to nepadaręs yra

atsakingas dėl kilusio įvykio.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepinimas. Draudikas paaiškino, kad eismo įvykio deklaracijoje pateiktas automobilio *Toyota* vairuotojo kaltės pripažinimas yra svarbus įrodymas, tačiau jis nėra vienintelis ar besąlygiškai lemiantis draudiko sprendimą. Draudikas nurodė, kad, priimdamas sprendimą, vadovavosi transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančiais teisės aktais, Išvada ir vertino visus apie įvykį surinktus duomenis. Draudikas pažymėjo, kad administruojant žalos bylą surinktų duomenų visuma suteikia pagrindą konstatuoti, jog vairuotojai draudikui nurodė realybės neatitinkančias įvykio aplinkybes ir turimų duomenų nepakanka tam, kad būtų patvirtintas eismo įvykio deklaracijoje automobilio *Toyota* vairuotojo prisiimtas atsakomybės už įvykį faktas.

Draudikas pabrėžė, kad, nenustačius automobilio *Toyota* vairuotojo civilinės atsakomybės sąlygų (Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.246–6.249 straipsniai), draudikui nekyla pareiga atlyginti dėl įvykio pareiškėjai kilusią žalą, todėl draudikas neturi pagrindo tenkinti pareiškėjos reikalavimo dėl įvykio mokėti draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Atsižvelgiant į ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudiko sprendimo atsisakyti mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjos dėl įvykio patirtą žalą, pagrįstumo.

Siekiant išnagrinėti tarp šalių kilusį ginčą, būtina įvertinti nustatytas įvykio aplinkybes ir nustatyti, ar draudikas pagrįstai, remdamasis transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatomis, priėmė sprendimą atsisakyti mokėti pareiškėjai draudimo išmoką.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą reglamentuoja Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymas (toliau – TPVCPDĮ). TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis įvykis – tai transporto priemonės, kuriai pagal šio įstatymo nuostatas nustatyta draudimo prievolė, valdytojo civilinę atsakomybę, naudojant transporto priemonę pagal šio straipsnio 18 dalį, lėmęs eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka. TPVCPDĮ 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad draudimo išmoka šio įstatymo nustatyta tvarka mokama dėl nukentėjusiems tretiesiems asmenims padarytos žalos, kai už žalą atsakingiems asmenims valdant ar naudojant transporto priemonę atsiranda civilinė atsakomybė. TPVCPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas ar Biuras moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Atsižvelgiant į nurodytą teisinį reglamentavimą, pažymėtina, kad draudiko prievolė mokėti draudimo išmoką kyla ne dėl bet kurio įvykio, o tik dėl tokio, dėl kurio atsiranda transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė (TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalis, 3 straipsnio 1 dalis, 16 straipsnio 1 dalis). Taigi, draudikui pareiga mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjos automobiliui per įvykį padarytą žalą, kiltų, jei žala būtų atsiradusi dėl automobilio *Toyota* vairuotojo neteisėtų veiksmų ir būtų nustatytos visos civilinės atsakomybės sąlygos.

Pagal Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 2 dalį, draudikas privalo tirti aplinkybes, būtinas draudžiamojo įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti, dėdamas reikiamas pastangas. Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių¹ (toliau – Taisyklės) 17 punkte draudžiamojo įvykio fakto egzistavimas taip pat įvardijamas kaip viena iš būtinų sąlygų, įgyvendinant nukentėjusio trečiojo asmens reikalavimo teisę į draudimo išmokos mokėjimą.

¹ Patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795.

Pagal Taisyklių 38 punktą, draudikas priima sprendimą dėl draudimo išmokos mokėjimo, atsižvelgdamas į dokumentus ir informaciją, įrodančius draudžiamojo įvykio faktą. Taisyklių 47 punkte nustatyta, kad draudimo išmoka mokama, kai nustatomas atsakingas dėl žalos padarymo asmuo (nesant TPVCAPDĮ nurodytų išimčių), draudžiamojo įvykio faktas, aplinkybės ir žalos dydis. Remiantis nurodytomis teisės aktų nuostatomis, darytina išvada, kad draudiko prievolės išmokėti draudimo išmoką pagal teisinį reglamentavimą ir draudimo sutartį atsiradimas siejamas su draudžiamojo įvykio fakto nustatymu.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo praktikoje konstatuota, kad „transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo santykiuose nustatytos išimtys, kada draudikas gali nemokėti draudimo išmokos ar reikalauti ją grąžinti, apima du atvejus: 1) jei įvykis yra nedraudžiamasis (TPVCAPDĮ 21 straipsnis); 2) jei atsakingas už žalos padarymą asmuo ar nukentėjęs trečiasis asmuo buvo nesąžiningi ir (ar) elgėsi neapdairiai ir nerūpestingai (TPVCAPDĮ 22 straipsnis).“²

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra pažymėjęs, kad „įvykus eismo įvykiui, kuris gali būti pripažintas draudžiamuoju, draudėjui, naudos gavėjui ir (ar) nukentėjusiam trečiajam asmeniui atsiranda pareiga pateikti draudikui visus turimus dokumentus ir informaciją apie draudžiamojo įvykio aplinkybes ir pasekmes, būtinus nustatant draudimo išmokos dydį, o draudikas turi pareigą tirti aplinkybes, būtiną draudžiamojo įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti, dėdamas reikiamas pastangas, turi teisę gauti informaciją apie įvykio aplinkybes ir padarinius iš bet kurio asmens (Draudimo įstatymo 98 straipsnis). Nurodyta draudėjo, naudos gavėjo ir (ar) nukentėjusio trečiojo asmens pareiga turi būti vykdoma sąžiningai. Draudėjo, naudos gavėjo ir (ar) nukentėjusio trečiojo asmens pateikta draudikui neteisinga, klaidinanti informacija apie įvykio aplinkybes gali lemti draudiko, šiam ištyrus visą prieinamą informaciją ir aplinkybes, išvadą dėl pareigos mokėti draudimo išmoką nebuvimo.“³

Taigi, remiantis kasacinio teismo suformuota praktika, darytina išvada, kad draudikas turi teisę atsisakyti mokėti draudimo išmoką ne tik eismo įvykį pripažinęs nedraudžiamuoju įvykiu, tačiau ir tada, kai nukentėjęs trečiasis asmuo pateikia klaidinančią informaciją apie įvykį.

Pareiškėja savo reikalavimą draudikui iš esmės grindžia tuo, kad automobilio *Toyota* vairuotojas savo atsakomybę dėl įvykio patvirtino eismo įvykio deklaracijoje. Vis dėlto, pareiškėjai kreipusis į draudiką dėl draudimo išmokos mokėjimo, šis pateikta eismo įvykio deklaracija nesivadovavo.

TPVCAPDĮ 12 straipsnio 1 dalies 2 punkte nustatyta, kad eismo įvykio deklaracija yra pildoma tais atvejais, kai eismo įvykio dalyviai sutaria dėl eismo įvykio aplinkybių ir, vadovaudamiesi Kelių eismo taisyklių nuostatomis, nekviečia policijos į eismo įvykio vietą. Pagal minėtą straipsnį, esant nurodytoms sąlygoms, transporto priemonės valdytojas privalo eismo įvykio deklaracijoje nubraižyti eismo įvykio schemą, aprašyti eismo įvykio aplinkybes ir duoti visiems eismo dalyviams pasirašyti.

Dėl eismo įvykio deklaracijos įrodomosios reikšmės yra išsamiai pasisakęs kasacinis teismas, kuris, vertindamas eismo įvykio deklaracijos 14 laukelio „Mano pastabos“ apatinėje dalyje „Patvirtinu, jog esu atsakingas (-a) už padarytą žalą“ užpildymą, konstatavo, kad teisiniu reguliavimu dėl eismo įvykio fiksavimo nekviečiant policijos į eismo įvykio vietą nesiekama įpareigoti asmenis sudaryti juos teisiškai įpareigojančiai saistanti susitarimą dėl civilinės atsakomybės sąlygų nustatymo. Minėto laukelio užpildymas iš esmės reiškia eismo įvykio dalyvių subjektyvų įvykio aplinkybių įvertinimą, t. y. eismo dalyvių nuomonės pateikimą. Teisėjų kolegijos vertinimu, atsižvelgiant į tai, kad eismo įvykis nėra kasdienė situacija ir eismo įvykio dalyviai įprastai būna streso būsenos, nebūtų pagrįsta reikalauti, kad jie iš karto po eismo įvykio atliktų veiksmus, kuriais būtų sukuriama, pakeičiamos ar panaikinamos civilinės teisės ir pareigos⁴.

Minėtoje nutartyje kasacinis teismas nurodė, kad teisinis reguliavimas, viena vertus, suponuoja, kad, TPVCAPD draudikui sprendžiant klausimą dėl draudimo išmokos mokėjimo ir siekiant nustatyti eismo įvykio aplinkybes bei atsakingą už eismo įvykio metu padarytą žalą vairuotoją (jo, kaip kaltininko, atsakomybę), eismo įvykio deklaracija ar ją atitinkantis dokumentas, kai eismo įvykio dalyviai nepranešė apie eismo įvykį policijai, yra pagrindinis ir pirminis dokumentas, kuriuo turi vadovautis draudikas. Kita vertus, teisinis reguliavimas neatleidžia draudiko nuo pareigos ištirti aplinkybes, būtiną draudžiamojo įvykio faktui,

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2021 m. balandžio 21 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-104-403/2021; 2019 m. liepos 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-257-1075/2019.

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. gruodžio 22 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-531-701/2016.

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. birželio 22 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-251-1075/2018.

pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti. Todėl, jei draudikui kyla abejonių dėl eismo įvykio aplinkybių, atsižvelgiant į įvykį, eismo įvykio deklaracijoje ar ją atitinkančiame dokumente nurodytą informaciją ar kitas aplinkybes, pavyzdžiui, kai eismo įvykio deklaracijoje ar ją atitinkančiame dokumente nurodytos aplinkybės nesutampa su kitomis aplinkybėmis ar informacija, jis privalo išsamiai ištirti eismo įvykio aplinkybes, siekdamas nustatyti draudžiamojo įvykio faktą, pasekmes ir draudimo išmokos dydį.

Kasacinio teismo teisėjų kolegijos vertinimu, eismo įvykio deklaracija ar ją atitinkantis dokumentas, nors ir yra pagrindinis, tačiau nėra vienintelis dokumentas, esantis pagrindu draudikui spręsti apie aplinkybes, būtinas draudžiamojo įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti⁵.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad nagrinėjamu atveju draudikas, priimdamas sprendimą, kad įvykis įvyko kitomis aplinkybėmis, nei eismo įvykio deklaracijoje nurodė vairuotojai, rėmėsi vairuotojų pateiktais paaiškinimais, nuotraukomis iš įvykio vietos, padarytomis iš karto po įvykio, taip pat nuotraukomis, padarytomis vėliau, automobilių padėties po įvykio brėžiniu, Išvada ir transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatomis.

Iš bylos duomenų matyti, kad, vykdant žalos administravimą, automobilio *Porsche* vairuotojas draudikui paaiškino, jog įvykio metu važiavo pagrindiniu keliu maždaug 40–50 km/h greičiu, pastebėjęs iš šalutinio kelio į sankryžą išvažiuojantį automobilį *Toyota*, stabdė, tačiau susidūrė su juo. Automobilio *Porsche* vairuotojas nurodė, kad automobilis prieš įvykį buvo techniškai tvarkingas ir neturėjo matomų pažeidimų.

Automobilio *Toyota* vairuotojas draudikui paaiškino, kad važiavo šalutiniu keliu, prieš sankryžą sustojo, įsitikino, kad pagrindiniu keliu atvažiuojančių automobilių nėra, ir, įsibėgėdamas pirmąją pavarą jau buvo pasiekęs apie 30–40 km/h greitį, kai pastebėjo atvažiuojantį automobilį *Porsche* ir stabdydamas atsitrenkė į šio automobilio dešinį šoną ties priekiniu ratu.

Kaip minėta, draudikas nurodė, kad įvykio dalyvių nurodytos transporto priemonių susidūrimo aplinkybės kėlė abejonių, todėl draudikas kreipėsi į nepriklausomą ekspertą, kad būtų atliktas objektyvus įvykio aplinkybių ir automobilių sugadinimų vertinimas. Ekspertas, įvertinęs draudiko surinktus duomenis apie įvykį, konstatavo, kad įvykis įvyko kitokiomis aplinkybėmis, nei nurodė vairuotojai. Išvadoje nustatyta, kad įvykio metu *Toyota* automobilis judėjo 30 km/h greičiu ir priekiu atsitrenkė į stovėjusio arba judėjusio nedideliu (iki 5 km/h) greičiu automobilio *Porsche* dešinį šoną ties priekiniu dešiniu ratu. Išvadoje taip pat pažymėta, kad automobilis *Porsche* prieš pat susidūrimą ne stabdė važiuodamas 40–50 km/h greičiu, o labai nedidelį atstumą (4–5 m.) judėjo traukos režimu, sustabdydamas prieš pat susidūrimą.

Išvadoje taip pat nurodyta, kad automobilio *Toyota* slydimo pėdsakai rodo, kad jis stabdė prieš pat susidūrimą, tačiau iki to momento judėjo gana dideliu greičiu. Pasak eksperto, tai reiškia, kad automobilis *Toyota* prieš susidūrimą turėjo pradėti judėti maždaug 34–39 metrų atstumu iki susidūrimo vietos. Vis dėlto, eksperto teigimu, toks įsibėgėjimas iš nurodyto atstumo yra nepagrįstas techniniu požiūriu, nes automobilio *Toyota* vairuotojas iš tokios padėties nebūtų galėjęs objektyviai matyti situacijos pagrindiniame kelyje ir įvertinti eismo sąlygų. Eksperto teigimu, tai reiškia, kad automobilio *Toyota* vairuotojo pateikta informacija apie jo sustojimą prie sankryžos ir įsitikinimą, kad nėra kitų atvažiuojančių transporto priemonių, yra neteisinga ir klaidinanti. Išvadoje papildomai nurodyta, kad, sprendžiant iš automobilio *Toyota* ratų pėdsakų lokalizacijos, prieš pat susidūrimą automobilis *Toyota* judėjo arti šalutinio kelio kairio krašto. Ekspertas pažymėjo, kad tokie veiksmai yra visiškai nelogiški natūraliam eismui, nes tokiu kampu sankryžoje pasukti į kairę (įvertinus nustatytą greitį ir kelio pagrindą) yra neįmanoma.

Įvertinęs visus Išvadoje nurodytus duomenis ir skaičiavimus, ekspertas konstatavo, kad Išvadoje nustatytos aplinkybės kardinaliai prieštarauja abiejų vairuotojų po įvykio pateiktiems paaiškinimams. Ekspertas taip pat pabrėžė, kad automobilių sugadinimai tarpusavyje nėra suderinami, nes abu šie automobiliai prieš pat įvykį jau turėjo esminių sugadinimų. Taigi, iš byloje esančių duomenų matyti, kad vairuotojų nurodytos įvykio aplinkybės prieštarauja toms, kurias, remdamasis faktiniais duomenimis apie įvykį ir objektyviais skaičiavimais, nustatė ekspertas.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo suformuotoje teisės aiškinimo ir taikymo praktikoje konstatuojama, kad konkretūs faktiniai duomenys, gauti ekspertinio tyrimo metu, gali būti atmesti kaip įrodymai, jei manoma, kad jie nepagrįsti, nepatikimi ar turi kitokių trūkumų. Kitiškai vertinti eksperto išvadą ar jos dalį galima tada, kai ekspertizės turinys prieštaringas,

⁵ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. birželio 22 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-251-1075/2018.

išvados neišplaukia iš tyrimo eigos, išvada pateikta neatlikus tyrimo arba jis atliktas neišsamiai ir kitais panašiais atvejais, kai kyla pagrįstų abejonių dėl ekspertinio tyrimo eigos ir rezultatų. Eksperto išvada pripažįstama pakankamu įrodymu, jeigu šios išvados duomenys yra nuoseklūs ir išsamūs, taip pat jei eksperto išvada neprieštarauja faktiniams duomenims, gautiems iš tos pačios rūšies ar skirtingų įrodinėjimo priemonių. Eksperto išvada laikoma pagrįsta, jeigu, įvertinus ginčo šalių pateiktų įrodymų visumą, eksperto išvados duomenys leidžia daryti pagrįstą išvadą apie įrodinėjamų faktinių aplinkybių buvimą ar nebuvimą⁶.

Lietuvos bankui pateikti įrodymai patvirtina, kad Išvada buvo parengta, vadovaujantis draudiko apie įvykį surinktais duomenimis: įvykio dalyvių paaiškinimus apie įvykio aplinkybes palyginant su objektyviais įrodymais apie įvykyje dalyvavusių automobilių sugadinimus, kurie patvirtina įvykio mechanizmą.

Nagrinėjamu atveju objektyvių duomenų, leidžiančių abejoti Išvados duomenų pagrįstumu, pareiškėja Lietuvos bankui nepateikė. Taigi, vadovaujantis Lietuvos bankui pateiktų įrodymų visumos vertinimu, laikytina, kad Išvada, kuri buvo parengta, remiantis draudiko apie įvykį surinktais duomenimis, nebuvo nugincyta kitais objektyviais įrodymais, todėl nėra pagrindo ją nesivadovauti.

Draudimo įstatymo 98 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad draudikas privalo tirti aplinkybes, būtinas draudžiamojo įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti, dėdamas reikiamas pastangas.

Lietuvos banko vertinimu, draudiko pateikti išsamūs paaiškinimai, Išvada ir byloje esantys duomenys pagrindžia, kad draudikas dėjo reikiamas pastangas tinkamai ištirti įvykį. Ekspertinio tyrimo pagrindu parengta Išvada yra pripažintina pakankamu įrodymu, patvirtinančiu, kad vairuotojai draudikui pateikė klaidingus, objektyviai nustatytoms įvykio aplinkybėms prieštaraujančius paaiškinimus apie įvykį, todėl eismo įvykio deklaracijoje automobilio *Toyota* vairuotojo prisiimtas atsakomybės už įvykį faktas laikytinas paneigtu kitais surinktais įrodymais.

Nustačius, kad įvykyje dalyvavę vairuotojai draudikui pateikė klaidingą informaciją apie įvykį, darytina išvada, kad draudikas, atsižvelgdamas į kasacinio teismo suformuotą praktiką dėl TPVCAPDĮ 22 straipsnio 3 dalies (suteikiančios teisę draudikui atsisakyti mokėti draudimo išmoką) taikymo ir vadovaudamasis administruojant žalos bylą surinktais duomenimis, priėmė pagrįstą sprendimą atsisakyti išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią per įvykį pareiškėjos automobiliui padarytą žalą.

Atsižvelgiant į tai, kas pirmiau nurodyta, ir vadovaujantis Lietuvos bankui pateiktų duomenų visuma, pareiškėjos reikalavimas atlyginti dėl įvykio patirtą žalą atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

⁶ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. birželio 17 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-386-469/2015.